

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Transbordare / VLAȘIN GELU- București : Editura pentru
Artă și Literatură, 2025
ISBN 978-630-6635-62-7
821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Transbordare
Gelu Vlașin

Copyright © Gelu Vlașin, 2025
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Alina Hucai
Tehnoredactor: Liviu Rusu
Copertă: Loredana Dumitru

GELU VLAȘIN

TRANSBORDARE

ROMAN POSTMODERN ECLECTIC

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Cuprins

Partea I

1. *O pasăre necunoscută* 9
2. *Piatra din Lună. Cum a devenit cenușă* 14
3. *Dumnezeul. Nu cere nimic de la nimeni* 18
4. *Visa că, într-o zi, Piatra din Lună avea
să se ridice spre cer* 22
5. *Paradisul celor nou-veniți* 26
6. *Dacă ai un vis, ai o cale* 30
7. *Prima dragoste lasă urme adânci* 34
8. *Decizia finală. Portretul unei conștiințe contemporane* 38
9. *Întâlnirea cu Dante. Începutul transformării* 42
10. *Armonia dintre trup, spirit și conștiință* 46
11. *Despre limită și limitare. Călătoria cunoașterii
fără margini* 49
12. *Noua Ordine Mondială – între moștenire, transformare
și viitor* 53
13. *Moartea plutește în aer – întâlnirea cu neantul și
redescoperirea sensului* 57

14. <i>Guma de mestecat din tavan – semnul nevăzut</i>	
<i>al unei inițieri.</i>	61
15. <i>A doua escapadă – călătoria inițiatică și dezvăluirea</i>	
<i>unei alte lumi</i>	64
16. <i>Orașul suspendat – revelația armoniei transparente</i>	68
17. <i>Dante – fuziunea dintre instinct, revelație și devenire</i>	72
18. <i>Clara – renașterea din umbrele unei traume</i>	76
19. <i>Clanul ciudaților. Chemarea celor aleși.</i>	79
20. <i>Cine rămâne. Alegerea din pragul dintre lumi</i>	81
21. <i>Trezirea. Între viață, moarte și chemarea eternului</i>	84

Partea a II-a

1. <i>Accidentul</i>	91
2. <i>Piatra din Lună</i>	99
3. <i>Dumnezeul.</i>	103
4. <i>Minciuna.</i>	107
5. <i>Transbordare</i>	113
6. <i>Bunica Pălage.</i>	117
7. <i>Prima dragoste</i>	127
8. <i>Decizia finală.</i>	136
9. <i>Deasupra lumii.</i>	143
10. <i>Tantra Yoga</i>	147
11. <i>Despre limită și limitare</i>	153
12. <i>Noua Ordine Mondială</i>	160
13. <i>Moartea plutește în aer.</i>	168

14. <i>Guma de mestecat din tavan</i>	177
15. <i>A doua escapadă.</i>	183
16. <i>Orașul suspendat.</i>	191
17. <i>Dante</i>	198
18. <i>Clara</i>	211
19. <i>Clanul ciudaților</i>	224
20. <i>Ultima Transbordare.</i>	238
21. <i>Trezirea</i>	262

1. O pasăre necunoscută

Mergea încrâncenat pe cărarea îngustă, ca și cum fiecare pas l-ar fi costat însăși viața. Timpul părea că se oprise în loc, iar drumul devenea parcă tot mai greu. Se lăsa dus de inerție, cu mintea prinsă în capcana amintirilor.

Trăise o poveste de dragoste în care crezuse cu toată ființa lui. Crezuse că își găsisese sufletul-pereche, femeia ideală. Dar totul se năruise brusc, imprevizibil, iar acum înțelegea cât de ușor e să te înșeli în iubire. De cele mai multe ori, dragostea nu e un sentiment reciproc, nu începe și nu se sfârșește deodată pentru fiecare dintre cei doi protagoniști, iar de aici încep destrămarea, suferința, deziluzia, rana, trauma. Iar când încerci s-o forțezi, riști să te rănești grav, ba chiar să-i distrugi și pe ceilalți în calea ta. Și atunci ești pierdut și dezorientat, prizonier într-o lume cu totul străină.

Era un om sensibil, cu suflet mare, educat să creadă în principii solide, în bunătate, compasiune și respect. Crescut într-un mediu simplu, în care valorile tradiționale încă mai contau, învățase să se dedice celorlalți și să fie principial, atent, responsabil și corect. El nu se schimbase, dar lumea din jur nu mai era deloc așa cum o știa el. Totul devenise străin în jurul lui. Societatea devenise o oglindă diformă a

haosului, indiferenței, imposturii, minciunii și a zgomotelor sterpe. Observase de-a lungul timpului cum atâția oameni valoroși fuseseră excluși, marginalizați, transformați în epave, umbre reci și dure, după ce sistemul îi strivise fără să clipească.

Se întreba dacă nu cumva fusese și el damnat să treacă prin suferință tocmai pentru a putea înțelege mai bine frumusețea clipelor simple. Era convins, de altfel, că doar cine a cunoscut durerea profundă poate învăța să privească în jur cu adevărat, să iasă din carapacea propriului ego și să simtă vibrația filonului de aur al vieții. Suferind, începi să prețuiești cu adevărat lucrurile mărunte, oamenii sinceri, gesturile neînsemnate care dau sens clipelor, orelor, zilelor.

Nu avea nicio legătură cu acei indivizi artificiali, înseriați și scoși parcă pe bandă rulantă din fabrici, fără coloană vertebrală, posedați de ambiții sterile. Îi disprețuia pe toți cei care erau propulsați sau se lăsau împinși în față de bani, de relații și de o faimă obținută pe nedrept. Era sătul până peste cap de politicieni de carton, de vedete fabricate de televiziuni, care vânau, fără scrupule, doar audiența. Trăia într-o societate injustă, în care oameni fără pregătire și fără caracter erau ridicați în slăvi, în timp ce elitele, intelectualii, geniile se pierdeau în lipsuri, sărăcie și izolare.

Cunoștea bine acest sistem, fusese și el cândva parte din el, dar învățase să evadeze pentru a putea rezista. Munții erau universul lui de refugiu, locul unde învățase de la bunici să respire liniștit. În munți nu era poluare. Nici griji, nici zgomote de fond. Doar liniște, aer curat și simplitate. Acolo își regăsea el liniștea și echilibrul interior. Acolo se întorcea la sinele lui bun și redevenea el însuși.

Știa că o nouă generație venea din urmă, crescută cu tehnologia în sânge, capabilă să schimbe lumea. Îi întâlnise: tineri, deștepți, artiști, antreprenori, oameni care reușeau singuri, fără ajutorul sistemului. Văzuse adolescenți care puneau pe picioare afaceri de succes. Auzise despre scriitori tineri care vindeau mii de cărți, în timp ce autorii consacrați rămâneau blocați în rețelele vechi de promovare.

Simțea că lumea se schimbă, că vechile structuri de putere, acele imperii ale minciunii și manipulării, erau pe cale să dispară. Era convins că totul avea să prăbușească într-o zi și că în spatele măreției afișate se ascundea un gol uriaș, o mare minciună.

În ziua aceea, plecă spre Vârful Chicera cu o privire pierdută, dar cu o hotărâre fermă: să-și încheie socotelile cu lumea aceasta. Auzise de mic atâtea legende despre acel vârf izolat, ascuns de ochii lumii. Bunica lui îi spunea povești despre locul acela misterios, despre secretele vechi, care se ascundeau acolo, ferite de lăcomia profanatoare a descoperitorilor de comori. Era un loc în care se ajungea cu greu, iar pușinii oameni care mai trăiseră prin zonă plecaseră prin alte părți ale lumii sau stinseră. Existau două cărări: una cunoscută, care se pierdea în pădure, și alta secretă, bine ascunsă printre arbuști. O descoperise întâmplător în copilărie, dar pe atunci nu îi dăduse prea multă atenție. Crezuse că era o simplă potecă părăsită. Acum însă această cărare părea a fi singura lui cale de scăpare. Gândul morții îl împingea tot mai sus. Mai încercase să ajungă în vârf și înainte, dar fusese oprit de obstacole ori rătăcise drumul de parcă îl împiedica de fiecare dată o forță ascunsă.

Pușini știau că, de fapt, Chicera nu avea un singur vârf, ci trei, așezate unul după altul, ca niște trepte care urcau spre

cer. Fiecare era tot mai abrupt și mai periculos. Semnalul telefonic se pierduse, iar bateria i se descărcase brusc, ca și cum natura însăși îl izola complet de lume. Se zvonea că prin zonă fusese descoperit uraniu sau că pădurea avea ceva special, o energie ciudată. Oricare ar fi fost cauza, realitatea era clară. Era singur! Era hotărât! Voia să ajungă sus, acolo unde puțini reușiseră să ajungă. Poate era o dorință nebunească a sa sau o răzbunare tăcută împotriva tuturor celor care, de-a lungul vieții, îi spusese mereu să stea la locul lui, să nu își urmeze visurile. Crescuse cu ideea că trebuia să fie cuminte, modest, să nu supere și să nu deranjeze nicio dată pe nimeni. Dar în sufletul lui se adunaseră multe frustrări, dar și o nebănuită sete de cunoaștere, de recunoaștere, de libertate. Și acum voia să urce pe munte, să se elibereze...

După câteva încercări ratate, zări o intrare ascunsă în munte chiar în spatele unei stânci. Ajunsesse acolo dintr-o pură întâmplare. Ocolind stânca, descoperise cu uimire o cărare mică, ascunsă sub frunze uscate. Licuricii îi luminau drumul ca niște beculțe magice. Părea o cărare specială, ca un drum al *aleșilor*. Deși cărarea devenise tot mai abruptă, descoperirea îi insuflă curaj și entuziasm. Era pe drumul bun. În scurt timp, ajunse la primul vârf. Apoi la al doilea. Al treilea vârf însă părea imposibil de escaladat. Semăna cu un colț de stâncă ascuțit, care părea să sfredească inima albastră a cerului. Vârful era aproape vertical. Un alpinist cu experiență ar fi ezitat, dar el, în acele momente, nu avu, nicio secundă, gândul abandonului. Era posedat de visul de a ajunge acolo sus. Nu-l interesa dacă avea să se mai întoarcă sau nu. Dacă avea să-și pună în aplicare planul sinuciderii ori speranța unei noi vieți avea să izbucnească, din nou, în el ca un izvor al tinereții fără bătrânețe a spiritului.

Era noapte și nu mai vedea bine, dar dorința îl împingea mai departe, tot mai departe... Ajunse incredibil de repede la al treilea vârf. Fără odihnă, fără să se oprească, își continuase urcușul.

Când ajunse sus, închise ochii.

Și mai făcu un pas.

Apoi se prăbuși.

În prima clipă, nu conștientiză ce se întâmplase și nu simți frică. Din contră, i se părea că zboară. Ca într-un vis frumos, în care te simți liber, plutind peste lume. Senzația era plină de liniște. Avea impresia că levitează, că o forță nevăzută îl susține în aer.

Acesta fusese visul lui din copilărie: să zboare.

Se simțea departe de griji, de suferință.

Nu mai exista nimic în jur.

Doar el și cerul.

Apoi se auzi un zgomot puternic.

Și totul se întunecă în jurul lui.

O pasăre necunoscută țipă din adâncul prăpastiei sfârtecând pântecul lumii. Muntele căzu într-o tăcere adâncă. Totul în jur redevenise iar liniștit. O liniște care părea să anunțe ceva îngrozitor, ca o moarte care se apropia cu pași siguri, fără grabă, fără greșală.

2. Piatra din Lună.

Cum a devenit cenușă

Uneori i se spunea Ștef, deși numele lui nu avea nicio legătură cu cine era el cu adevărat. Gândurile îl purtau tot mai des către un loc gol, o lume necunoscută, poate chiar un fel de sfârșit. Ajunsese aproape de limita disperării. Nu plecase încă nicăieri, dar în interiorul lui deja se rupsese ceva. Se învelise în nebunie ca într-o mantie care îl proteja de vertijurile realității pe care nu le mai putea suporta, se transformase într-un fel de predicator al propriei suferințe. Femeia pe care o iubise cu toată ființa lui fusese înghițită de propria-i dorință de putere și de faimă. Sufletul lui se rătăcise atunci și pornise pe un drum fără întoarcere.

Își amintea cum, copil fiind, fugea pe Chicera, dealul cel mare, peste calea ferată, însoțit de câinele lui credincios, Ursache, un ciobănesc mare, negru, morocănos ca un moșneag, dar iubitor și loial. Ajungeau împreună până sus, la o piatră mare, albă și frumoasă, pe care el o numea *Piatra din Lună*. Doar cei care știau ce caută puteau ajunge acolo. Acolo se simțea deasupra lumii, ca în visele de Crăciun. Doar el și tovarășul lui, câinele. Când apunea

soarele, începea aventura: atingea copacul vechi din apropiere, acel copac în care parcă fusese închisă toată magia durerii. Scoarța aspră îl făcea să simtă lucruri pe care nu le putea explica rațional. Copacul părea să se deschidă, ca o ușă, către cer. Zumzetul insectelor se transforma într-o muzică suavă doar pentru urechile lui. Se simțea stăpânul acelui loc, al trecutului, al prezentului, al cosmosului pe care îl purta în mintea lui. Acolo se simțea mai aproape ca ori-când de *Absolut*.

Când a decis că trebuia să plece, nu s-a mai gândit la consecințe. Știa că nu putea continua să sufere pentru o iubire care nu mai exista, pentru o himeră otrăvitoare. O iubire care îl trădase și îl lăsase prizonierul unei amintiri, al unei umbre uitată într-un sat, undeva la poalele munților. Femeia pe care o adorase devenise o statuie rece. Și totuși, el nu reușea să o uite. Se simțea ca un om fără cap, pierdut într-o lume în care soarele nu mai răsărea pe cer, ci doar în ochii ei goi. Renunțase la tot ce era uman. Se simțea ca un animal închis într-o cușcă invizibilă, supus unei puteri pe care o considera divină. Ea devenise pentru el o zeiță care ajunsese să îi domine întreaga lume personală.

Într-o zi, intrase într-o cafenea de pe o stradă îngustă. Urcase scările cu pași nesiguri, simțind că urma să se întâmple ceva rău. Nu el părea să meargă, ci pașii îl purtau singuri într-acolo. Căuta un loc liniștit unde să bea un ceai, un colț de pace. Dar atunci o văzu acolo, la o masă din colț, cu un alt bărbat. Erau aproape lipiți unul de celălalt, privindu-se în ochi, cu mâinile unite. Simțise cum lumea se prăbușea în jurul lui. Pământul se transformase în flăcări sub picioarele lui, devenind cenușă. Nici măcar vântul nu avea putere să-l

smulgă de acolo. Rămăsese încremenit, fără să mai găsească puterea de a se desprinde.

Acolo sus însă, la *Piatra din Lună*, trăia în lumea lui. Vorbea o limbă pe care doar copacul o înțelegea. Rostea cuvinte vechi, care sunau ca o rugă sau ca un descântec. Nu știa cum de le purta în memoria sa. Cine i le sădise acolo. Era un ritual necunoscut, prin care încerca să scape de formele goale ale vieții și să găsească adevărul. Simțea că trupul lui se unea cu cel al copacului într-o simbioză perfectă. Prin venele lui curgea seva, iar frunzele îi deveneau piele. Neuronii îi pluteau prin sângele vegetal al copacului. Părea că rădăcinile îi ieșeau din trup și se înfingeau în piatra albă, străveche, din vârful muntelui. Piatra aceea pe care localnicii o numeau, de generații, *Piatra din Lună*. Un loc care ducea dincolo de această lume...

La masa din colț, femeia și bărbatul rămăseseră împietriți când îl zăriră. Nu se așteptau la o astfel de întâlnire. Măinile ei, altădată reci și nemișcate, începuseră să tremure. Ochii i se dilataseră de teamă. Nu mai părea moartă pe dinăuntru. Părea ciudat de vie. Fața lui, tumefiată, părea că se prelinge printre umbrele încăperii. Din inima lui ieșiră urlete nevăzute ca șerpilor Gorgonei. El nu mai era om, luase chipul durerii absolute. Secundele se scurgeau greu ca un sânge vâscos, fiecare clipă părea un secol. Se simțea ca un clown tragic, legat de propriile eșecuri ca de niște frânghii imposibil de rupt.

Pe un alt deal, numit *Coasta Ungurului*, obișnuia uneori să alerge ca să o regăsească pe ea, așa cum o știa... Dar acolo, în casa de la marginea lumii, totul era diferit. Acolo erau

doar obiecte, amintiri din copilării tulburi, păpuși și păcate, frați și surori care duceau pe umeri traume vechi. Mai târziu fusese acuzat pentru toate acele lucruri. Poate pe nedrept, poate că nu... Dar, oricum, acela fusese momentul când totul începuse să se destrame. Se agățase de ideea existenței unei iubiri care să dureze până la moarte, dar totul fusese o iluzie. Abandonat și abandonând, trăia într-un prezent în care nu mai era el însuși. Se depersonalizase. Trăia pentru ea. Doar prin ea. Se pierduse în dorința aceasta ireală de a fi iubit cu adevărat, uitând complet de sine însuși. Atingeri, șoapte, îmbrățișări fără sfârșit – toate se transformaseră deodată în fluturi pierduți în cenușă. Devenise prizonier într-o iubire falsă, într-o minciună frumoasă. Se trezise brusc dintr-un somn greu de secole al visului unei iubiri care nu existase, de fapt, niciodată, într-un coșmar irespirabil.

Pășea ca prin fum pe o platformă de nori. Dar acum știa adevărul: el, doar el fusese vinovatul. El, doar el, vânătorul de idealuri și himere sfârtecat de propriul vis de iubire, purtându-și sângele otrăvit ca pe un blestem.